

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สังคมประกอบด้วยสมาชิกในวัยต่าง ๆ กัน วัยรุ่นก็เป็นวัยหนึ่งที่มีความสำคัญต่ออนาคตของชาติ เป็นวัยที่กำลังเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ และแสวงหารูปแบบที่จะนำไปเป็นแบบอย่างในการพัฒนาพฤติกรรมของตนให้เป็นที่ยอมรับในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการปรับตัวทางเพศในวัยรุ่นอันเป็นเรื่องใหม่ของชีวิต ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงทั้งสภาพของร่างกาย อารมณ์และจิตใจ จากการที่วัยรุ่นเป็นสมาชิกกลุ่มใหญ่ของสังคม การที่เป็นผู้มีส่วนร่วมรับผิดชอบ ต่อสังคม โดยได้เน้นความสำคัญของวัยรุ่นอย่างจริงจัง ตระหนักถึงความคิด ค่านิยม และแบบแผนพฤติกรรม จะเป็นสิ่งที่จะช่วยชี้ให้เห็นแนว โน้มของปัญหา และหาแนวทางในการป้องกันแก้ไขปัญหาให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงได้ดียิ่งขึ้น (กาญจน์หทัย สัมเภาพันธ์, 2545, หน้า 3)

การเปลี่ยนแปลงในสังคมปัจจุบัน พบว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นของวัยรุ่นประการหนึ่ง ที่ควรได้รับความสนใจอย่างมาก คือ การแสดงลักษณะความเป็นชายและหญิงที่มีลักษณะตรงข้ามกับเพศของตน โดยเฉพาะในวัยรุ่นชาย กลุ่มวัยรุ่นชายที่มีลักษณะดังกล่าวมักจะมีปัญหาในด้านการปรับตัว ทั้งในครอบครัว สังคม และตนเอง หากไม่ได้รับการช่วยเหลือในการแก้ไขเพื่อให้เกิดพฤติกรรมให้เหมาะสมกับเพศก็จะมีโอกาสที่จะประสบกับปัญหาในการดำเนินชีวิต ได้ในอนาคตจากความสับสนในตนเอง ปัจจุบันการเพิ่มขึ้นของวัยรุ่นชายที่แสดงลักษณะความเป็นชายและหญิงตรงข้ามกับเพศของตนนั้นทำให้เกิดความกังวลว่าจะเกิดปัญหาทางสังคม เช่น ปัญหาอาชญากรรมที่เกิดจากความหึงหวงระหว่างกันจนถึงขั้นช่วงชิง ปัญหาศีลธรรมจรรยาเสื่อม ปัญหาสุขภาพจิต เพราะความกดดันทางอารมณ์และปัญหาต่อสถาบันครอบครัว (รวมพล สายอรุณ, 2541, หน้า 1) การประพฤติปฏิบัติของผู้ชายที่แสดงลักษณะความเป็นชายและหญิงตรงข้ามกับเพศของตนไม่ว่าจะเป็นทางด้านบุคลิกลักษณะภายนอกที่ผู้คนพบเห็น เช่น การมีบุคลิกลักษณะการแต่งกายเลียนแบบสตรีรวมถึงความต้องการทางด้านร่างกายในตัวของบุคคลดังกล่าว อาจจะทำให้เกิดปัญหาสังคมได้ เช่น การที่เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ซึ่งอาจเป็นปัญหาหนึ่งที่เป็นการแพร่กระจายของเชื้อ เอช ไอ วี นอกจากนี้ปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กผู้ชายก็มีให้เห็นในสังคมปัจจุบัน รวมทั้งปัญหาภายในจิตใจซึ่งมักเกิดความรู้สึกปมด้อย เกิดโรคลมชักไข้เจ็บ เกิดความรู้สึกกระแวงไม่ไว้วางใจคนอื่น เกิดความรู้สึกโดดเดี่ยวและมีพฤติกรรมต่อต้านสังคม

นอกจากนี้ ได้มีการตื่นตัวและพยายามลดปัญหานี้จากหน่วยงานต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวงการศึกษ เช่น มีข่าวความพยายามเปลี่ยนแปลงโรงเรียนชายล้วนให้เป็นโรงเรียนสหศึกษา

ให้หมด โดย นายสัมพันธ์ ทองสมัคร และข่าวที่สร้างความฮือฮามีการอภิปรายกันอย่างกว้างขวาง ทางสื่อมวลชนต่าง ๆ ทั้งทางวิทยุ โทรทัศน์ และหนังสือพิมพ์ นั่นคือ ห้ามกลุ่มชายที่แสดง ลักษณะความเป็นชายและหญิงตรงข้ามกับเพศของตนเรียนครูในสถาบันราชภัฏ ด้วยเหตุผลที่ว่า จะเป็นแบบ อย่างที่ไม่ดีต่อเยาวชน เนื่องจากผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากคณะนี้มีแนวโน้มว่าจะ ประกอบอาชีพครู การมองบุคคลผู้รักเพศเดียวกันว่าเป็นปัญหาสังคมส่งผลถึงนโยบาย และ การศึกษาที่ต้องการบำบัด รักษาและดึงกลุ่มคนเหล่านั้นกลับสู่ภาวะปกติหรือกลับมาเป็นบุคคล ผู้รักต่างเพศ (Heterosexual) ตามความคาดหวังของสังคม (Social Expectations) ตามกรอบการ วิเคราะห์ของนักวิชาการบางกลุ่มที่มีอิทธิพลในการวินิจฉัย วิเคราะห์ หรือประทับตราบุคคลว่า เป็นคน “ผิดปกติ” อย่างนักจิตวิทยา หรือ จิตแพทย์ ฯลฯ โดยนักวิชาการกลุ่มนี้ช่วงหนึ่งเคยมอง กลุ่มผู้รักเพศเดียวกันว่ามีปัญหาทางจิต ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้องทำการบำบัดรักษา และ มองว่าการรักษาทางจิตจะทำให้คนกลุ่มนี้กลับมาเป็นชายที่มีความรู้สึกรักเพศตรงข้ามหรือผู้รักต่าง เพศได้ แต่ผลการศึกษาที่ผ่านมา กลับพบว่ากลุ่มผู้รักเพศเดียวกันกับผู้รักต่างเพศนั้น ไม่มีความ แตกต่างกันในเรื่องของสภาพทางจิตเลย (ปริญทร์ นาคสิงห์, 2547, หน้า 1)

จากบริบทดังกล่าวในช่วงต้นทำให้เห็นว่ากลุ่มผู้ชายที่มีการแสดงลักษณะความเป็นชาย และหญิงตรงข้ามกับเพศของตนในสังคมไทยหลายคนคงรู้สึกอาย และลำบากใจในการเปิดเผยและ แสดงตนออกมาต่อสังคม เพราะพวกเขาถูกตีตราปฏิบัติ การที่ถูกรับมองว่าเป็นตัวตลก อีกทั้งยังไม่ได้ รับการยอมรับจากการเป็นรักร่วมเพศของตน จึงทำให้คนกลุ่มนี้ส่วนหนึ่งต้องเก็บตัวหรือปิด ตนเองจากการที่จะพยายามเข้าใจในตนเองรวมถึง กังวลต่อสังคมสถานะที่ตนเป็นอยู่ จึงเป็นผลให้ ขาดปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับสังคม คนเหล่านี้จึงมีโอกาที่จะอยู่ในภาวะต้องอยู่คนเดียวอยู่กับความคิด ของตนเอง พยายามที่จะเข้าใจในตนเอง และรับรู้ความเป็นจริงนั้นตามความคิดและความรู้สึกของ ตนในด้านความต้องการการยอมรับ และการแสดงออกของตนสู่สายตาของคนในที่สาธารณะ เพื่อ ให้เกิดการยอมรับ สิ่งที่ได้กล่าวมาดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นว่า เป็นสิ่งที่จะส่งผลต่อความครุ่นคิดเกี่ยวกับ ตนที่เกิดขึ้นกับวัยรุ่นชายที่แสดงลักษณะความเป็นชายและหญิงตรงข้ามกับเพศของตน ได้สูง

ซาตา ยูวบูรณ์ (2544, หน้า 10) กล่าวไว้ว่า ความพยายามของบุคคลที่เข้าใจตนเอง และ รับรู้ตนตามความเป็นจริงนั้น อาศัยการใส่ใจตนเอง (Self-Attention) ซึ่งจะเป็นองค์ประกอบที่ สำคัญที่จะนำบุคคลไปสู่ภาวะการตระหนักรู้ในตนเอง (A State of Self - Awareness) Scheier (1976, pp. 627-644) ได้อธิบายไว้เป็นการใส่ใจที่ มุ่ง ไปยังทั้งปัจจัยภายนอกคือ ทางด้านสิ่งแวดล้อม และ ปัจจัยภายในตนเอง แต่บางขณะการตระหนักรู้ นั้น มีแนวโน้มของความใส่ใจที่มุ่งสู่ตนเอง เป็นอย่างมาก ภาวะเช่นนี้เรียกได้ว่าเป็นการพิจารณาเกี่ยวกับตนเองทั้งภายใน เช่น ความคิด ความรู้ ความเชื่อ ฯลฯ และภายนอก เช่นการตระหนักถึงตนเองต่อการรับรู้ของผู้อื่น เป็นต้น ลักษณะ

(Trait) มีชื่อเรียกว่า การสำนึกตน (Self-Consciousness) การสำนึกตนเป็นลักษณะที่บุคคลมุ่งความสนใจไปที่ตนเอง พิจารณาตรวจสอบทั้งความคิดและการกระทำของตนเองเสมอ ในบางครั้ง การสำนึกตนของบุคคลเพิ่มขึ้นทำให้บุคคลนั้นใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการคิดและมุ่งความสนใจไปที่ตน โดยให้ความสนใจกับสิ่งรอบตัวน้อยมากซึ่งจะพบว่าบุคคลนี้มีความครุ่นคิดเกี่ยวกับตน

เห็นได้ว่าวัยรุ่น โดยเฉพาะกลุ่มที่แสดงลักษณะความเป็นชายและหญิงตรงข้ามกับเพศของตนนั้น มีโอกาสที่จะครุ่นคิดเกี่ยวกับตน จากทั้งความรู้สึกสับสนในตนเอง ไม่แน่ใจในบทบาททางเพศของตนความรู้สึกกับการที่ถูกสังคมบางกลุ่มที่มีอคติรวมถึงการไม่ยอมรับจากสังคมในบางส่วน เมื่อเกิดความครุ่นคิดเกี่ยวกับตน มักก่อให้เกิดปัญหาต่อการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น

ดังนั้นแนวทางที่สามารถนำมาช่วยเหลือบุคคลที่มีปัญหาดังกล่าว ส่วนหนึ่งคือการสร้างให้บุคคลสามารถเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของสังคม และได้มีการแลกเปลี่ยนความคิด ความรู้สึก และรับรู้ความคิด ความรู้สึกของบุคคลอื่น ซึ่งจะสามารถที่จะช่วยให้บุคคลนั้น ๆ มีปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมมากขึ้น ซึ่งมองว่าจะเป็นแนวทางในการให้บุคคล ๆ สามารถลดความครุ่นคิดเกี่ยวกับตนได้ กลุ่มจิตสัมพันธ์ (Encounter Group) เป็นกลุ่มเชิงจิตวิทยาที่เน้นปฏิสัมพันธ์ของกลุ่มคน เพื่อนำให้เกิดการเรียนรู้และเปิดรับประสบการณ์ตามความเป็นจริง ทั้งทางด้านพฤติกรรม ความคิด โดยเฉพาะความรู้สึกซึ่งจะนำสมาชิกเข้าใจตนเองอย่างชัดเจนตามความเป็นจริง ทั้งยังช่วยสร้างสัมพันธภาพอันดีแก่บุคคลอื่นด้วย แนวทางที่สำคัญมิใช่เพียงการแก้ไขปัญหา แต่เป็นการเอื้อให้บุคคลแสวงหาความจริงองงาม และพัฒนาตนตามธรรมชาติช่วยจัดจัดขบวนการพัฒนาเขาออกไป และทำให้บุคคลสามารถมุ่งไปข้างหน้าอย่างราบรื่นและเต็มตามศักยภาพ (Rogers, 1977, pp. 152-158)

กลุ่มจิตสัมพันธ์นั้นเป็นการเปิดโอกาสให้สมาชิกได้ใส่ใจสำรวจ และตระหนักถึงตนเอง ได้รู้จักตนเองและสถานะที่แท้จริงของตนเอง และในขณะเดียวกันก็นำให้สมาชิกได้ยอมรับและเข้าใจผู้อื่นอย่างแท้จริงด้วยเช่นกันจากการที่ได้มีปฏิสัมพันธ์ ได้รับรู้สิ่งที่ผู้อื่นพูดหรือกระทำ ซึ่งเป็นการแลกเปลี่ยนประสบการณ์แห่งตน อันจะนำไปสู่การพัฒนาศักยภาพแห่งตนได้อย่างเต็มที่ แนวคิด พื้นฐานของกลุ่มจิตสัมพันธ์นี้ คือการรับรู้ประสบการณ์ของบุคคลหรือสนามแห่งประสบการณ์ (Experiential Field) ซึ่งจะเป็นการที่บุคคลรับรู้ในสิ่งต่าง ๆ ตามความเป็นจริง โดยผ่านกระบวนการ ให้สัญลักษณ์ และกลายเป็นโครงสร้างของตน (ตนภายในบุคคล) โครงสร้างของตนเป็นการรับรู้ตนเองในภาวะที่รู้ตัวเกิดมาจากส่วนหนึ่งของประสบการณ์ ที่มีการรับรู้เกี่ยวกับตนเอง ความสัมพันธ์ระหว่างตนเองและผู้อื่น และสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัว สิ่งที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ของตน คือ ความต้องการที่จะเป็นที่ยอมรับจากบุคคลอื่น (Need for Positive Regard) ดังนั้นรูปแบบของโครงสร้างตนจึงมีอิทธิพลมาจากการรับรู้จากคน สิ่งแวดล้อมและที่สำคัญ การประเมินของบุคคลอื่นก็เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ตนเอง ซึ่งบุคคลต้องการการยอมรับจากบุคคลอื่น

ในบางครั้งทำให้บิดเบือนจากประสบการณ์จริงในการรับรู้ เพื่อให้เป็นสิ่งที่เป็นที่ยอมรับจากบุคคลอื่น และอาจทำให้บุคคลอยู่ในภาวะที่ไม่สอดคล้องได้ ภาวะความไม่สอดคล้องคือ ความแตกแยกของความคิดเกี่ยวกับตนเอง กับประสบการณ์ที่บุคคลได้รับรู้ตามความจริง ความต้องการเป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น ทำให้บุคคลเลือกรับรู้ประสบการณ์ ให้ตรงกับเงื่อนไขคุณค่าที่บุคคลให้การยอมรับ จึงมักทำให้บุคคลรับรู้ประสบการณ์ไม่ตรงตามความเป็นจริง หรือบิดเบือนให้ตรงกับเงื่อนไขการให้คุณค่านั้น และจากภาวะนี้ทำให้บุคคลเกิดความสับสนและทำให้เกิดความไม่สงบต่อภาวะจิตใจ (ชาดา ยูวบูรณ์, 2544, หน้า 3-4)

จะเห็นได้ว่า กลุ่มจิตสัมพันธ์เน้นการสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับบุคคลอื่นจึงเป็นการส่งเสริมให้บุคคลได้รับรู้และใส่ใจกับประสบการณ์ที่ดี กับบุคคลอื่นที่อยู่รอบข้างเกิดปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นอย่างมีวุฒิภาวะ และเป็นการเรียนรู้ความเจริญงอกงามไปพร้อม ๆ กัน ซึ่งสิ่งเหล่านี้จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับบุคคลที่มีความสำนึกตน ที่มุ่งความสนใจทั้งหมดไปที่ตนอย่างเดียวใส่ใจกับโลกภายนอกกับบุคคลรอบข้างเพื่อเป็นการพัฒนาปฏิสัมพันธ์ที่จะทำให้ขยายโลกของการรับรู้ของบุคคลให้กว้างและพร้อมที่จะพัฒนาตนให้เป็นบุคคลที่สมบูรณ์ต่อไป

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยเห็นว่า กลุ่มจิตสัมพันธ์สามารถลดความกังวลเกี่ยวกับตน ด้านการแสดงลักษณะความเป็นชายและหญิงของวัยรุ่นชายได้ โดยเชื่อว่า กลุ่มจิตสัมพันธ์นี้จะช่วยให้กลุ่มดังกล่าวเกิดการเรียนรู้ เข้าใจตนเองและสภาพต่าง ๆ ได้อย่างกระจ่างแจ้งตามความเป็นจริงมองเห็น ความไม่สอดคล้องของสภาวะปัญหา และมองหาแนวทางที่จะจัดการกับปัญหา พร้อมทั้งเป็นการพัฒนาให้เกิดความเจริญงอกงามทางด้านปฏิบัติที่เหมาะสมของตนเองต่อสังคมเป็นบุคคลที่สมบูรณ์พร้อมทั้งร่างกายและจิตใจ เพื่อเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิตและใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุขตามวิถี ทางในการดำเนินชีวิตแห่งตนในอนาคตต่อไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาผลของกลุ่มจิตสัมพันธ์ต่อความครุ่นคิดเกี่ยวกับตน ด้านการแสดงลักษณะความเป็นชายและหญิงของวัยรุ่น

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง
2. วัยรุ่นในกลุ่มที่เข้ากลุ่มจิตสัมพันธ์มีระดับความครุ่นคิดเกี่ยวกับตนในระยะหลังการทดลองต่ำกว่าวัยรุ่นในกลุ่มควบคุม
3. วัยรุ่นในกลุ่มที่เข้ากลุ่มจิตสัมพันธ์มีระดับความครุ่นคิดเกี่ยวกับตนในระยะติดตามผลต่ำกว่าวัยรุ่นในกลุ่มควบคุม
4. วัยรุ่นในกลุ่มที่เข้ากลุ่มจิตสัมพันธ์มีระดับความครุ่นคิดเกี่ยวกับตนในระยะหลังการทดลองต่ำกว่า ในระยะก่อนการทดลอง
5. วัยรุ่นในกลุ่มที่เข้ากลุ่มจิตสัมพันธ์มีระดับความครุ่นคิดเกี่ยวกับตนในระยะติดตามผลต่ำกว่า ในระยะก่อนการทดลอง

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อทราบถึง ผลของกลุ่มจิตสัมพันธ์ที่มีต่อความครุ่นคิดเกี่ยวกับตน ด้านการแสดงลักษณะความเป็นชายและหญิงของวัยรุ่น และเป็นการทำให้วัยรุ่นที่แสดงลักษณะความเป็นชายและหญิงตรงข้ามกับเพศของตน ได้พัฒนาให้เกิดความเจริญงอกงามทางด้านการปฏิบัติตนต่อสังคม เป็นบุคคลที่สมบูรณ์พร้อมทั้งร่างกายและจิตใจ เพื่อเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิตและใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุขตามวิถีทางในการดำเนินชีวิตแห่งตน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาในครั้งนี้ เป็นการศึกษาเชิงทดลอง (Experimental Research Design) เพื่อศึกษาผลของกลุ่มจิตสัมพันธ์ต่อความครุ่นคิดเกี่ยวกับตน ด้านการแสดงลักษณะความเป็นชายและหญิงของวัยรุ่น โดยมีขอบเขตการศึกษาดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ประชากรในการศึกษาคั้งนี้ ได้แก่ วัยรุ่นชายอายุระหว่าง 13-18 ปี ที่มีการแสดงลักษณะความเป็นชายและหญิงตรงข้ามกับเพศของตน ที่อยู่ในสถานศึกษา

1.2 กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นชายอายุระหว่าง 13-18 ปี ที่มีการแสดงลักษณะความเป็นชายและหญิงตรงข้ามกับเพศของตน และมีคะแนนความครุ่นคิดเกี่ยวกับตนสูง ซึ่งประเมินจากมาตรวัดการสำนึกตน (Self-Consciousness Scale) ที่สูงกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 75 ของคะแนนรวมทั้งหมด จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน

2. ตัวแปร

2.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) มี 2 ตัวแปร คือ

2.1.1 วิธีการให้คำปรึกษา แบ่งเป็น 2 วิธี ได้แก่

2.1.1.1 กลุ่มจิตสัมพันธ์

2.1.1.2 การให้คำปรึกษาตามปกติของสถานศึกษา

2.1.2 ระยะเวลาในการทดลอง แบ่งเป็น 3 ระยะ คือ

2.1.2.1 ระยะก่อนการทดลอง (Pre-Test)

2.1.2.2 ระยะหลังการทดลอง (Post-Test)

2.1.2.3 ระยะระยะติดตามผล (Follow up)

2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่ ความครุ่นคิดเกี่ยวกับตน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. กลุ่มจิตสัมพันธ์ (Encounter Group) หมายถึง กลุ่มทางจิตวิทยาที่ไม่มีการกำหนดโครงสร้างที่ตายตัว และไม่มีเป้าหมายเฉพาะเจาะจงแก่กลุ่ม แต่จะเป็นหน้าที่ของสมาชิกแต่ละคนที่จะร่วมกันกำหนดเป้าหมายและทิศทางของกลุ่มด้วยตนเอง ภายในบรรยากาศที่ปลอดภัย และเป็นกันเอง โดยมีพื้นฐานการเปิดใจให้กว้าง มีความจริงใจ ใส่ใจในความรู้สึกภาวะปัจจุบัน รวมถึงตระหนักในศักยภาพของตน จนสมาชิกเกิดความสอดคล้องในตนเองและแสดงความรู้สึกที่แท้จริงของตนเองออกมาทั้งด้านบวกและด้านลบ เพื่อให้ลดความครุ่นคิดเกี่ยวกับตนของสมาชิก

2. การให้คำปรึกษาตามปกติของสถานศึกษา หมายถึง การดูแล การให้ความรู้ การให้คำปรึกษาโดยทั่วไปของสถานศึกษาที่จัดไว้สำหรับวัยรุ่น

3. ความครุ่นคิดเกี่ยวกับตน (High Self-Consciousness) หมายถึง ลักษณะที่บุคคลมุ่งความสนใจไปที่ตนอย่างมากหรือคิดถึงแต่ตนเอง ทั้งด้านภายนอก (การปรากฏตนต่อสาธารณชน) และด้านภายใน (ใส่ใจกับความคิด ความรู้สึก ความเชื่อ ทศนคติที่อยู่ภายในตน) ซึ่งเป็นผลต่อ

การแสดงออกของบุคคลทำให้เกิดความกังวล ความวุ่นวายภายในจิตใจ และความไม่มั่นคงในการพัฒนาบุคลิกภาพ ต่อไปนี้ในวัยผู้ใหญ่

4. มาตรการวัดการสำนึกตน (Self Consciousness Scale) หมายถึง เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินระดับของความครุ่นคิดเกี่ยวกับตน โดยที่มาตรวัดส่วนนี้ ผู้วิจัยได้พัฒนาจากมาตรการสำนึกตน ซึ่งสร้างโดยอาศัยแนวคิดตามมาตรการวัดการสำนึกตน (Self Consciousness Scale) ของ Fenigstein, Scheier and Buss (1975) โดยที่มาตรการวัดการสำนึกตน (Self Consciousness Scale) ได้แบ่งเป็นมาตรย่อย 3 มาตร คือ

4.1 มาตรการวัดการสำนึกตนส่วนบุคคล (Private Self Consciousness Subscale) เป็นองค์ประกอบที่เกี่ยวกับการมุ่งความสนใจไปยังความคิดและความรู้สึกภายใน

4.2 มาตรการวัดการสำนึกตนส่วนสาธารณะ (Public Self Consciousness Subscale) เป็นองค์ประกอบที่เกี่ยวกับการตระหนักถึงตนเองโดยทั่วไปว่า เป็นวัตถุทางสังคม ซึ่งมีผลมาจากผู้อื่น

4.3 มาตรการวัดความกังวลทางสังคม (Social Anxiety Subscale) เป็นองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับความหวั่นไหวในการปรากฏตัวต่อสังคม

5. การแสดงลักษณะความเป็นชายและหญิงของวัยรุ่น หมายถึง วัยรุ่นชาย อายุระหว่าง 13-18 ปี ที่มีการแสดงลักษณะตรงข้ามกับลักษณะทางเพศของตน โดยประเมินจากแบบประเมินความรู้สึกเกี่ยวกับตนเองด้านการแสดงลักษณะความเป็นชายและหญิง โดยคัดเลือกจากผู้ตอบแบบประเมินที่ตรงตามลักษณะใดลักษณะหนึ่งใน 7 ลักษณะ (อุมาพร ตรังคสมบัติ, 2542) กล่าวไว้ดังนี้

5.1 Identity Statement คำพูดที่แสดงให้เห็น เช่น ไม่อยากเป็นผู้ชายเลย หรือ บอกว่าเป็นผู้หญิงดีกว่า

5.2 Anatomic Dysphoria มีอารมณ์เศร้า เช่น บ่นว่าอยากตัดอวัยวะเพศชายทิ้ง อยากนั่งปีสสาวะแบบผู้หญิง

5.3 Cross-Dressing แต่งตัวตามเพศตรงข้าม

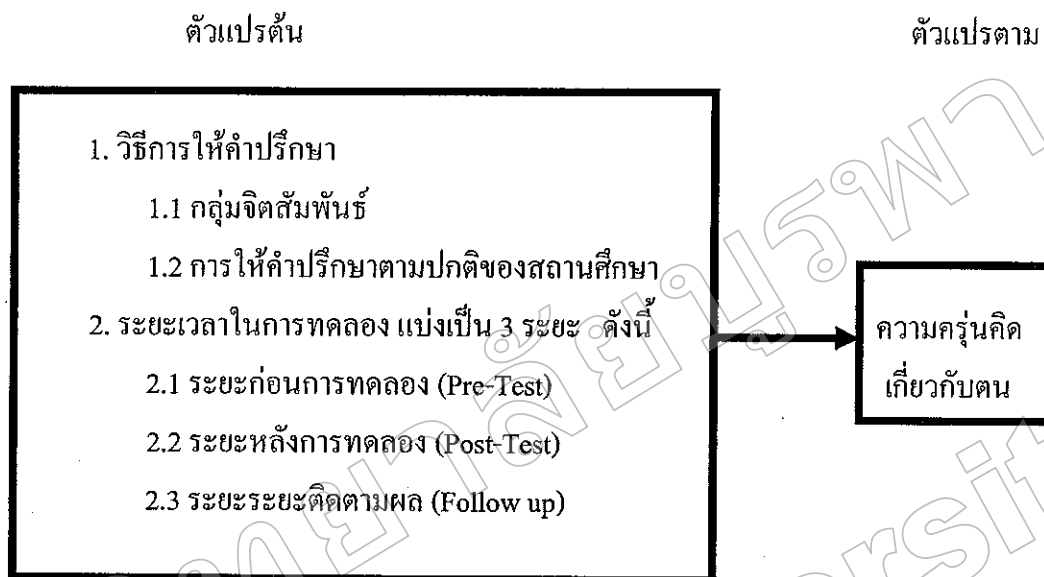
5.4 Toy เล่นของเล่นพิศพิศ เช่น เด็กผู้ชายเล่นตุ๊กตา

5.5 Role Play ชอบเล่นสมมติเป็นอีกเพศ เช่น ผู้ชายชอบเล่นเป็นพยาบาลหรือเจ้าหญิง

5.6 Peer Preference เลือกเพื่อนเล่น ไม่เล่นเพศเดียวกับตน

5.7 Mannerism ท่าทางเหมือนเพศตรงข้าม เช่น ทำกระดุ้งกระดิ่ง

กรอบแนวคิดของการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดของการวิจัย